

Arrest

nr. 237 545 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 november 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. PENDERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 april 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging.

1.2. Op 5 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Overwegende dat op 30/04/2019 een visumaanvraag werd ingediend door J.A.H. (...) °20/04/1987 teneinde A.H.D. (...) °26/08/1993 in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijksakte daterende van 09/10/2018 voor een huwelijk dat zou zijn afgesloten op 01/05/2018.

Overwegende dat volgens het bijgevoegde vonnis van de rechtbank, het huwelijk werd afgesloten in afwezigheid van de beide echtgenoten maar per volmacht. Dat de volmacht waarvan sprake in het vonnis, niet werd voorgelegd in het dossier zodat niet kan nagegaan worden of de beide echtgenoten deze volmacht daadwerkelijk hebben opgesteld en hierdoor mede hun goedkeuring voor het huwelijk hebben te kennen gegeven.

Overwegende bovendien dat het huwelijk werd geregistreerd slechts enkele dagen voor de aankomst van mevrouw A.H. (...) in België, hoewel het al eerder zou hebben plaatsgevonden.

Overwegende dat mevrouw A.H. (...) een humanitair visum verkreeg in het kader van een procedure tot "resettlement" samen met haar moeder en broer. Dat het attest van het UNHCR, dat zich in het asioldossier van de moeder bevindt en waarvan de gegevens tevens werden gebruikt in het resettlementdossier, stelt dat de genaamde A.H.D. (...) "single" is; dat het document van het UNHCR in het asioldossier dateert van 09/10/2018, ruim nadat het zogenaamde huwelijk zou zijn afgesloten!

Overwegende dat gelet op deze elementen, de te vervoegen persoon zich schuldig heeft gemaakt aan het verschaffen van valse en misleidende informatie met als enig doel een verblijfsvergunning in België te verkrijgen. Zo heeft mevrouw A.H. (...) geen melding gemaakt van het bestaan van haar huwelijk/echtgenoot tijdens de resettlementprocedure maar liet ze het huwelijk wel registreren nadat ze het visum had ontvangen (humanitair visum afgeleverd op 16/09/2018).

Overwegende dat art 74/21 stelt dat "behoudens bijzondere bepalingen van de wet, de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, kan weigeren wanneer de te vervoegen persoon, voor het verkrijgen van zijn eigen machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Overwegende dat door het aanbrengen van misleidende informatie omtrent zijn status van "ongetrouwdheid" zijn de te vervoegen persoon heeft aangetoond moedwillig de Belgische autoriteiten te willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf.

Gezien het administratieve dossier doordrongen is van valse en misleidende informatie.

Gelet op alle bovenstaande elementen wordt de visumaanvraag geweigerd.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

"II.1.1. In casu staat het verblijf van de echtgenote van de verzoekende partij niet ter discussie.

Evenmin staat het huwelijk van de verzoekende partij ter discussie, zoniet zou de verwerende partij geen gewag kunnen maken van artikel 74/21 VW. Mocht de verwerende partij menen dat er geen huwelijk is, dan kan zij moeilijk tegelijkertijd de echtgenote van de verzoekende partij ervan beschuldigen misleidende informatie te hebben gegeven door bij de resettlementprocedure te hebben aangegeven dat zij ongehuwd was.

In die zin is het dan ook vreemd te noemen dat de verwerende partij thans meent dat er ook nog eens een bewijs van de volmacht had moeten worden voorgelegd (er lag immers een huwelijksakte voor die niet wordt betwijfeld).

Minstens kon van haar op dit punt verwacht worden dat zij dan de authentieke volmacht expliciet zou hebben opgevraagd in het kader van een onderzoek naar het huwelijk.

Aldus kan dit motief niet als pertinent worden beschouwd ten einde de visumweigering te onderbouwen. In de mate dat de verwerende partij zou volhouden dat dit motief wel pertinent is, kan niet anders dan worden vastgesteld dat de verwerende partij op dit punt de materiële motiveringsverplichting, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Het komt immers niet aan de verzoekende partij toe om te beginnen raden welke bijkomende documenten de verwerende partij wenst ten einde haar onderzoek naar de rechtsgeldigheid van het huwelijk (cf. artikel 27 WIPR j° artikel 21 WIPR) te voeren. Er is in casu immers helemaal geen sprake van een weigering door de verzoekende partij om deze volmacht over te maken, doch het werd gewoonweg niet gevraagd door de verwerende partij. Wanneer zij zich aldus op de openbare orde exceptie van artikel 21 WIPR beroept (doet zij niet letterlijk, doch impliciet), dan moet dit toch wat steviger gefundeerd zijn.

Aldus schendt de thans bestreden beslissing wat dit motief betreft sowieso het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

II.1.2. De verwerende partij verwijst naar artikel 74/21 VW, doch zij toont niet aan dat de burgerlijke status van de echtgenote van de verzoekende partij bijgedragen heeft aan de toekenning van haar humanitair visum.

Bovendien sluit dit niet uit dat de verzoekende partij zich alsnog op artikel 8 EVRM kan beroepen, dat van internationaal recht is en aldus primeert op de nationale bepalingen.

Artikel 8 EVRM luidt immers als volgt:

“Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”*

II.1.3. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar echtgenote een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie. Bij echtgenoten wordt een familieleven in principe vermoed.

In het geval dat een familieleven aangetoond is dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

Het is immers niet omdat de verwerende partij het gevoel heeft “bedrogen” te zijn bij het toekennen van een visum aan de echtgenote dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij kan worden geverifieerd.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenote redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich van artikel 8 EVRM niets te hebben aangetrokken.

II.1.4. De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden - zelfs niet in het geval de verwerende partij weigert de huwelijksband te aanvaarden (wat hier niet het geval is, de huwelijksband wordt niet op ernstige wijze in twijfel getrokken).

-cf. RvV 207 240 dd. 26 juli 2018 :

De Raad stelt vast dat verweerder aangeeft dat het huwelijk tussen verzoekster en M.O. niet rechtsgeldig is naar Ethiopisch recht en daarenboven enkel was gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en daarom in België niet werd erkend en geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Anderzijds erkent verweerder wel dat verzoekster, nadat zij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, steeds samenleefde met M.O. Verweerder motiveert, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het louter feit dat twee personen samenwonen niet automatisch het bewijs vormt van het bestaan van een gezinsleven. Verweerder gaat er met deze overweging echter aan voorbij dat het feit dat een man en een vrouw samenwonen in regel wel een belangrijke aanwijzing vormt inzake het bestaan van een gezinsleven. Daarenboven is er in casu niet alleen "het loutere feit dat betrokkenen samenwonen", doch tevens het gegeven dat verzoekster en haar partner, sedert de aankomst van verzoekster in het Rijk, onafgebroken als man en-vrouw samenwonen en dat zij een gezamenlijk kind hebben. Het is, in voorliggende zaak, dan ook kennelijk onredelijk om op basis van de concrete feiten te insinueren - verweerder drukt zich in de bestreden beslissing immers niet duidelijk uit - dat verzoekster geen gezinsleven zou hebben met M.O. dat in aanmerking moet worden genomen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster geen effectief gezinsleven heeft met M.O., laat staan dat zou vaststaan dat zij geen gezin vormt met hun gezamenlijke kind. Verweerder bevestigt dat het gezamenlijk kind "wel een bewijs van gezinsleven [zou] kunnen zijn" en voegt hieraan toe dat het enkele feit dat een kind bij verzoekster werd verwekt niet tot de conclusie leidt dat zij op het grondgebied mag blijven en dat een staat gerechtigd is "schijnsituaties tegen te gaan". In voorliggende zaak wordt evenwel niet op overtuigende wijze aangetoond dat er - los van de vraag of het ooit hun bedoeling was een schijnsituatie te creëren - heden een schijnrelatie tussen verzoekster en M.O., laat staan tussen M.O. en haar tot een verblijf in het Rijk toegelaten kind, bestaat. De beschouwingen om te duiden dat verzoekster en M.O. initieel, bij het voltrekken van het huwelijk, niet de bedoeling hadden om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat hun huwelijk dus niet rechtsgeldig is, doen in casu geen afbreuk aan het feit dat zij vervolgens wel een gezinscel vormden en dat er geen bewijzen zijn dat deze gezinscel geen duurzaam karakter heeft. Door nog te overwegen dat "het gezin" — waarbij verweerder in extremis schijnbaar toch aanvaardt dat er een gezinscel is en zichzelf lijkt tegen te spreken — zich elders kan vestigen toont verweerder niet aan dat hij op een deugdelijke wijze rekening heeft gehouden met de actueel bestaande gezinstoestand, en dat hij in casu een effectieve belangenafweging heeft doorgevoerd waarbij hij tevens het hoger belang van het kind in aanmerking nam.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar standpunt dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding en het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de beschikbare gegevens.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht, waar de verzoekende partij eveneens de schending van aanvoert, houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert de schending ervan aan.

Dit artikel luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34 weigeren, indien de persoon bij wie de vreemdeling zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf.

Onverminderd artikel 74/20 en behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die tot het verblijf in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, 5°, 6° of 7°, artikel 10bis of artikel 57/34, indien de persoon bij wie hij zich voegt valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van de machtiging tot verblijf of de erkenning van de toelating tot verblijf.

Het verblijf van het familielid kan slechts worden geweigerd en slechts worden beëindigd wanneer het verblijf van de persoon bij wie hij zich heeft gevoegd tevens geweigerd of ingetrokken wordt.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

3.3. De bestreden beslissing betreft aldus een weigering van een visum en de referentiepersoon *in casu* is mevrouw A.H.D. In de bestreden beslissing wordt gewezen op artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet en gemotiveerd dat de referentiepersoon een humanitair visum verkreeg in het kader van een procedure tot ‘resettlement’ met haar moeder en broer, dat het attest van het UNHCR dat zich in het asiëldossier van de moeder bevindt waarvan de gegevens tevens werden gebruikt in het resettlementdossier, stelt dat de referentiepersoon ‘single’ is, dat het document van het UNHCR dateert van 9 oktober 2018, aldus ruim na het huwelijk, dat gelet op deze elementen de te vervoegen persoon zich schuldig heeft gemaakt aan het verschaffen van valse en misleidende informatie met als enig doel een verblijfsvergunning in België te verkrijgen, dat zij geen melding heeft gemaakt van het bestaan van haar huwelijk/echtgenoot tijdens de resettlementprocedure maar het huwelijk wel liet registreren nadat ze een visum had ontvangen. Concluderend wordt gesteld dat door het aanbrengen van misleidende informatie omtrent haar status ‘ongehuwdheid’ de te vervoegen persoon heeft aangetoond moedwillig de Belgische autoriteiten te bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf, dat gezien het administratief dossier doordrongen is van valse en misleidende informatie, de visumaanvraag wordt geweigerd.

3.4. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij verwijst naar artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet doch niet aantoonst dat de burgerlijke status van de echtgenote van de verzoekende partij bijgedragen heeft aan de toekenning van haar humanitair visum.

3.5. De Raad kan enkel vaststellen dat de motieven van de bestreden beslissing niet aangeven waaruit zou dienen te blijken dat de te vervoegen persoon een humanitair visum heeft gekregen in het kader van een resettlementprocedure (mede) om reden dat zij ‘single’ zou zijn. Het louter feit dat er sprake is van het opgeven van misleidende of valse informatie door de te vervoegen persoon bij het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in België volstaat niet om toepassing te maken van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet. Immers dient het gebruik van dergelijke informatie volgens voornoemde bepaling hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Hoewel in de motieven van de bestreden beslissing staat dat de te vervoegen persoon zich schuldig heeft gemaakt aan het verschaffen van valse en misleidende informatie met als enig doel een verblijfsvergunning in België te verkrijgen, kan uit de motieven niet worden afgeleid waaruit blijkt dat het gebruik van valse of misleidende informatie, met name het ten onrechte aangeven dat zij niet gehuwd is, heeft bijgedragen tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, zijnde *in casu* het verkrijgen van een humanitair visum in het kader van een resettlementprocedure.

3.6. Een schending de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.7. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de niet-onderzochte onderdelen van het enig middel dringt zich niet langer op, nu deze niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 november 2019 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER